

РЕЙ БРЕДБЪРИ ТАЙНАТА НА МЪДРОСТТА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Стаята приличаше на топла камина, в която гори невидим пламък и създава уют. Самата камина се мъчеше да запази слабите пламъчета по няколкото мокри дърва и малкото торф, от който бяха останали само дим и няколко лениво проблясващи оранжеви въгленчета. Чуваше се музика, която бавно изпълваше помещението, отдръпваше се и прииждаше отново. Самотна лимоновожълта лампа гореше в отсрещния ъгъл и оцветяваше стените в цвета на лятото. Паркетът бе така свирепо полиран, че блестеше като тъмна река, в която се носеха няколко килимчета, приличащи по шарките си на южноамерикански птици с техните електриковосини, бели и зелени като джунглата пера. Белите порцеланови вази, изпълнени до преливане с наскоро откъснати оранжерийни цветя, поддържаха спокойните си огънове върху четири малки масички из стаята. Над камината висеше портрет на сериозен младеж с очи, чийто цвят бе като на керамичните плочки — дълбоко сини, живи и интелигентни.

Ако човек влезеше в стаята, можеше и да не забележи двамата мъже — толкова тихи и неподвижни бяха.

Единият, със затворени очи, седеше удобно облегал в един чисто бял диван. Вторият лежеше на дивана и главата му бе в скута на първия. Неговите очи също бяха затворени и той слушаше. Дъждът докосваше прозорците. Музиката спря.

Веднага се чу тихо драскане по вратата.

И двамата примигнаха, сякаш казваха — хората не *драскат*, а *чукат*.

Легналият скочи, озова се бързо до вратата и извика:

— Кой е?

— За Бога, разбира се, че съм аз — отвърна старчески глас с лек ирландски акцент.

— Дядо!

Вратата се отвори широко и младият мъж вкара един дребен закръглен старец в затоплената стая.

— Том, момчето ми, колко се радвам да те видя!

Прегърнаха се в мечешка прегръдка и започнаха да се тупат по гърбовете. После старецът усети присъствието на трети човек в стаята и отстъпи назад.

Том се обърна и посочи.

— Дядо, това е Франк. Франк, това е дядо, тоест... ох, по дяволите...

Старецът оправи положението, като бързо пристъпи да сграбчи Франк и да го вдигне на крака. Той стана и се извиси над дребния натрапник от нощта.

— Франк значи, тъй ли? — викна към висините старецът.

— Да, сър — отзова се Франк.

— Аз... — каза дядото — стоях пет минути пред вратата...

— Пет минути? — разтревожено възкликнаха двамата младежи.

— ... и се чудех дали да почукам. Нали разбирате, чух музиката и накрая си казах — по дяволите, ако е с момиче, може или да я изхвърли през прозореца в дъжда, или да се похвали на стареца си. Да става каквото ще, казах си, почуках и... — Той пусна на пода вехтата си чанта. — Не виждам никакво момиче... или сте я натикали в килера, а?

— Няма никакво момиче, дядо. — Том обгърна стаята с ръка.

— Но... — Дядото погледна полирания под, белите килимчета, ярките цветя, бдителните портрети на стените. — Значи сте й *заели* мястото?

— Заели?

— Като гледам стаята, тук е пипала женска ръка. Прилича на онези реклами на параходи във витрините на туристическите агенции, дето съм ги виждал през половината си живот.

— Ами, ние... — започна Франк.

— Всъщност, дядо — каза Том и си прочисти гърлото, — *ние* преправихме това място. Направихме ремонт.

— Ремонт? — Долната челюст на стареца увисна. Той огледа изумен четирите стени. — *Вие двамата* ли сте го направили? Господи!

Старецът докосна синьо-белия керамичен пепелник и се наведе да опипа яркото като какаду килимче.

— И кой какво направи? — попита изненадващо той и присви очи към тях.

Том се изчерви.

— Ами, ние...

— Ох, Господи, не, не, спри! — възкликна старецът и вдигна ръка. — Ама че съм и аз, току-що съм дошъл тук, а вече душа като полудяла хрътка и не намирам лисицата. Затвори проклетата врата. По-

добре питай *мен* накъде съм тръгнал и с какво съм се захванал, а? И, докато сме на тази тема, да имате следа от Звяра в тази картинна галерия?

— Имаме, и още как! — Том затръшна вратата, помогна на дядо си да се избави от дебелилото си палто, донесе три чаши и бутилка ирландско уиски; старецът я докосна, все едно пипаше новородено.

— Е, това е нещо друго. За какво ще прием?

— Как така за какво, за теб, дядо!

— Не, не. — Старецът погледна Том, после приятеля му Франк. — Господи — въздъхна, — толкова сте млади, че чак болно ми става. Хайде, да прием за младите сърца и ябълковите бузи, за това, че животът е пред нас и там някъде е щастието, спотайва се и чака да бъде взето. Нали?

— Да! — съгласиха се двамата и вдигнаха чаши.

Пиеха и се гледаха хем весело, хем предпазливо. И младите видяха в старото румено и весело лице, изпъстрено с бръчки и следи от превратностите на живота, отглас от лицето на самия Том, надничачо през годините. Особено в сините очи — там се виждаше искрата на същия остър ум, която блестеше в стария портрет на стената — очи, които ще си останат млади, докато не се затворят под тежестта на погребалните монети. В ъгълчетата на старата уста се виждаше усмивката, която пробягваше по лицето на Том, ръцете на стареца бяха изненадващо бързи като на внук му, сякаш и той, и младежът имаха ръце, живеещи свой собствен живот и вършещи по импулс какви ли не лудории.

Пиеха, навеждаха се напред, усмихваха се и отново пиеха — всеки отражение на другия, всеки наслаждаващ се на това, че старец и младеж с едни и същи очи, ръце и кръв са се срещнали в дъждовната вечер и че уискито си го бива.

— Том, Том, колко добре изглеждаш! — каза дядото. — Дъблин бе скучно място без теб през тези четири години. Но, дявол да го вземе, аз умирам. Не, не ме питай как и защо. Докторът ми го каза, дявол го взел, и все едно ме застреля между очите. Затова реших — вместо роднините да се охарчват и да идват да се сбогуват с дъртия кон, по-добре ти направи една прощална обиколка, стисни ръце и пийни по едно. Така че днес съм тук, а утре продължавам за Лондон да видя Люси, после продължавам към Глазгоу при Дик. Ще остана не

повече от един ден навсякъде, не искам да притеснявам никого. И стига си ме зяпал с отворена уста. Не съм дошъл да събирам съчувствия. На осемдесет съм и е дошло времето за едно хубаво бдение, за което съм събрал пари, така че да не чувам нито дума. Дойдох да се видя с всички и да съм сигурен, че са здрави и весели, така че спокойно да опъна петалата и да умра с леко сърце, ако е възможно. Аз...

— Дядо! — внезапно извика Том, стисна го за ръцете, после за раменете.

— Бог да те благослови, момче, благодаря ти — каза старецът, като видя сълзите в очите на младежа. — Достатъчно ми е онова, което виждам в очите ти. — Той нежно оттласна момчето от себе си. — Хайде, разкажи ми за Лондон, за работата ти, за това място. Ти също, Франк. Приятел на Том е все едно син на сина ми! Разказвай всичко, Том!

— Извинете. — Франк скочи към вратата. — Имате да си говорите за доста неща. Трябва да напазарувам това-онова...

— Чакай!

Франк спря.

Едва сега старецът наистина бе забелязал портрета над камината, бе отишъл до него и примижаваше срещу подписа.

— Франк Дейвис. Ти ли си това, момче? *Ти* ли си нарисувал тази картина?

— Да, сър — отвърна стоящият до вратата Франк.

— Преди колко време?

— Преди три години, доколкото си спомням. Да, точно така. Преди три години.

Старецът бавно кимна, сякаш информацията добавяше нещо към огромния пъзел, с който се бореше.

— Том, знаеш ли на кого *прилича* този на картината?

— Да, дядо. На теб. Преди много години.

— Аха, значи и ти си забелязал? Исусе Христе, точно така е. Това съм аз на осемнайсетия ми рожден ден, когато цяла Ирландия и всичките ѝ зелени треви и нежни момичета бяха пред мен, а не зад гърба ми. Това съм аз, аз съм. Господ ми е свидетел, бях хубав, същият като теб, Том. И Господи, Франк, ти си невероятен. Ти си великолепен художник, момко.

— Правя, колкото мога. — Франк тихо се върна в средата на стаята. — Правя, каквото *познавам*.

— А ти *познаваш* Том до последния косъм и мигла. — Старецът се обърна и се усмихна. — Е, Том, какво е да гледаш света с това взето назаем лице? Чувстваш ли се страхотно, дали светът е като дъблинска скарида и мида?

Том се разсмя. Дядото се разсмя. Франк се присъедини към тях.

— Още по едно. — Старецът напълни чашите. — А после, Франк, ще ти позволим тактично да се измъкнеш. Само че се върни. Трябва да поговоря с теб.

— За какво? — попита Франк.

— А, за Тайните. На Живота, Времето, Битието. За какво друго би могло да бъде, Франк?

— И за това става, дядо... — отвърна Франк и млъкна, изумен от думата, която се бе отронила от устните му. — Искам да кажа, господин Кели...

— И дядо бива.

— Трябва да бягам. — Франк гаврътна уискито си. — Ще ти звънна по-късно, Том.

Вратата се затвори. Франк изчезна.

— Ще пренощуваш тук, нали, дядо? — Том взе чантата му. — Франк няма да се върне. Ще спиш на неговото легло. — Том се зае да застеле едното от двете легла край отсрещната стена. — Но е още рано. Така че, дядо, дай да пийнем и да поговорим.

Поразен, старецът продължаваше мълчаливо да разглежда висящите по стените картини.

— Страхотни работи.

— На Франк са.

— И лампата си я бива.

— И тя е от него.

— А килимът на пода?

— Франк.

— Господи — прошепна старецът. — Ама че маниак на тема работа, а?

Тихо затътри крака из стаята, сякаш обикаляше изложбена зала.

— Това място е просто претъпкано с шедьоври — рече той. — В Дъблин не би могъл да се сдобиеш с нищо подобно.

— Доста неща научаваш, когато си далеч от дома — смутено рече Том.

Старецът затвори очи и изпи питието си.

— Нещо не е наред ли, дядо?

— Ще ме хване посред нощ — каза старецът. — Сигурно ще скоча в леглото и ще крещя с цяло гърло. Но сега ми няма нищо, само нещо долу в корема и в тила ми. Да поговорим, момче, да поговорим.

И двамата говориха и пиха до полунощ, после старецът бе сложен да спи и Том също си легна. Скоро заспаха.

Към два през нощта старецът внезапно се събуди.

Вгледа се в тъмното, като се питаше къде е, после видя картините, тапицираните столове, лампата и килимите, направени от Франк, и седна в леглото. Стисна юмруци. После стана, облече се набързо и тръгна със залитане към вратата, сякаш се боеше, че няма да стигне до нея, преди да се случи нещо ужасно.

Когато вратата се затръшна, Том рязко отвори очи.

Някъде в мрака някой викаше, крещеше, предизвикваше стихии, отправяше богохулства с пълно гърло, кълнеше, а накрая се чуха удари, сякаш някой блъскаше стената или друг човек.

След доста време дядо му се върна в стаята, мокър до кости.

Като се олюляваше, мърмореше и шепнеше нещо, старецът смъкна мокрите си дрехи пред угасналата камина, хвърли един вестник върху въглените и краткотрайните пламъци осветиха лицето, на което яростта постепенно се сменяше с вцепененост. Намери и облече халата на Том. Младежът стисна очи, когато старецът протегна окървавените си ръце към угасващите пламъци.

— По дяволите, по дяволите, *по дяволите!* — Сипа си уиски и отпи голяма глътка. Примигна към Том и картините на стената, после погледна към Том и цветята във вазите и пи отново. Накрая Том се престори, че се събужда.

— Минава два. Трябва да почиваш, дядо.

— Ще почивам, след като свърша с пиенето. И с *мисленето!*

— За какво мислиш, дядо?

— Точно сега — отвърна старецът, седнал в полутъмната стая с чаша в ръце, докато последните призрачни пламъчета в камината догаряха, — си спомням твоята скъпа баба през юни хиляда деветстотин и втора. И как се роди баща ти, и как бе страхотно, а после

се роди и ти, и също бе страхотно. И как баща ти умря, когато ти беше съвсем мъничък, и колко тежко ѝ беше на майка ти в онези бедни и студени времена в суровия Дъблин. И за мен си в полето, все работа, и за това как се виждахме само веднъж месечно. За това как хората се раждат и си отиват. Такива мисли се въртят в старческата глава по нощите. Мисля си как се роди ти, Том, какъв щастлив ден беше. И сега те гледам какъв си. Това е.

Старецът се умълча и допи уискито.

— Дядо — обади се накрая Том, почти като дете, промъкнало се у дома и очакващо наказание или прошка за все още непризната беля. — *Безпокоя ли те?*

— Не — отвърна старецът и след малко добави: — Само какво ще *направи* животът с теб, как ще се отнася с теб, добре или зле — ето *това* не ми дава покой.

Старецът седеше. Младежът лежеше с широко отворени очи и го гледаше. Накрая каза, сякаш бе прочел мислите му:

— Дядо, аз съм щастлив.

— *Наистина* ли, момче? — Старецът се наведе напред.

— Никога през живота си не съм бил по-щастлив.

— Така ли? — Старецът погледна през полумрака към младото лице. — Да, така е. Но колко време ще *останеш* щастлив, Том?

— А нима съществува вечно щастие, дядо? Всичко отминава, *нали?*

— Млъкни! Баба ти и аз, ето *това* не е отминало!

— Не. Не е било през *цялото* време, нали? Отначало е било едно, после — друго.

Старецът закри устата си с ръка, после затвори очи и разтри лицето си.

— Господи, да, прав си. Всеки от нас има по два, не, три, даже четири живота. И всички те отминават, това със сигурност. Но *мисълта* за тях остава. И от четирите, петте или дузината животи един е специален. Спомням си веднъж...

Старецът млъкна.

— Какво *веднъж*, дядо?

Старецът се загледа някъде към хоризонта на Миналото. Не говореше нито на стаята, нито на Том, нито на никого. Сякаш не говореше и на самия себе си.

— Беше много отдавна. Когато влязох в тази стая, странно защо се сетих за това. Сякаш отново тичах по брега на Голуей към онази седмица...

— Коя седмица, кога?

— Онази лятна седмица, когато станах на дванайсет, помисли си само! Виктория бе все още кралица, живеехме в торфена колиба край Голуей, обикаляхме брега при отлив и събирахме каквото ставаше за прехрана, а времето бе толкова хубаво, че почти ти става тъжно, защото знаеш, че няма да продължи дълго.

И в средата на това чудно време край брега се появи разнебитена каруца с черни цигани, които се установиха на лагер край брега.

Бяха майка, баща, момиче и едно хлапе, което веднага се затича по брега, явно също в търсене на компания, защото и аз се мотаех сам-самичък и се нуждаех от среща с непознат.

Дойде тичешком. Никога не ще забравя как го видях за първи път. Ще го помня, докато не ме заровят. Той...

Ох, Господи, думите не ми стигат! Спираме всичко. Трябва да се върна още назад.

В Дъблин дойде цирк. Отидох да погледам страничните представления — глупчовци, джуджета, ужасни малки уроди, дебели жени и мъже-скелети. А като видях тълпата пред последния експонат, си помислих — ето там е най-ужасното нещо. Започнах да се бутам, за да зърна страшилището. И какво да видя? Тълпата бе привлечена не от друго, а от малко момиче на около шест години, толкова красиво, тъй прекрасно, с нежни бели бузки, сини очи, златна коса, толкова тиха и спокойна, че наред целия ужас привличаше вниманието на всички. Не казваше нищо, но красотата ѝ прекъсваше цялото представление. Всички *трябваше* да идат при нея, за да се почувстват отново добре. Защото в онази отвратителна менажерия тя бе единственият мил приятен доктор, способен да ни върне отново към живот.

Е, онова момиче от цирка бе точно такава прекрасна изненада като момчето, тичащо като жребче по плажа.

Не беше черно като родителите си.

Имаше златни къдрици, сякаш бяха частици от слънцето. Бе сякаш от бронз, а каквото не бе бронзово, беше от мед. Колкото и да е невероятно, това дванайсетгодишно — колкото мен — момче сякаш бе

току-що родено, толкова свежо и ново изглеждаше. Имаше ярки кафяви очи като на животинче, дълго гонено по бреговете на света.

Наближи и първото, с което се обърна към мен, бе смях. Радваше се на живота и известяваше това със звука, който издаваше. Сигурно и аз съм се засмял, защото духът му бе заразителен. Протегна ми мургавата си ръка. Поколебах се. Той махна нетърпеливо и ме хвана за ръката.

Господи, след всички тези години си спомням какво си казахме — „Не е ли весело?“ — рече той.

Не попитах кое е весело. Знаех го. Каза, че се казвал Джо. Аз казах, че съм Тим. И ето ни, две момчета на плажа, а между нас — цялата вселена като рядко хубава шега.

Погледна ме с огромните си кръгли медни очи и се разсмя с пълна сила, а аз си помислих — хей, той е дъвкал сено! Мирише на трева! И от това внезапно се замаях. Миризмата ме зашемети. Господи, помислих си, пиан съм, но *защо*? Беше ми се случвало да пробвам от пиячката на татко, но какво беше *това*? Пиан по обед, блъснат от слънцето... *защо* ми се вие свят? Защото някакво непознато момче е дъвкало сладка трева? Не, не може да бъде!

После Джо ме погледна и каза: „Нямаме време“.

„Нямаме време ли?“ — повторих аз.

„Да — отвърна Джо. — За да бъдем приятели. Ние *сме* приятели, нали?“

И ми дъхна на прясно окосени поляни.

Господи, идеше ми да извикам — да! И едва не паднах, сякаш ме бе тупнал приятелски. Устата ми се отвори и затвори, и накрая попитах: „А *защо* нямаме време?“

„*Защото* — рече Джо — ще сме тук шест дни, най-много седем, после продължаваме надолу по цяло Ейре. Никога повече няма да те видя през живота си. Затова трябва да направим много неща за тези няколко дни, нали тъй, Тим?“

„Шест дни? Че това е направо нищо!“ — запротестирах аз и се запитах *защо* изведнъж се почувствах опустошен и изоставен на брега. Нещо едва бе започнало, а аз вече оплаквах края му.

„Един ден тук, седмица там, месец някъде другаде — рече Джо. — Трябва да живея много бързо, Тим. Приятелите ми не се задържат дълго. Само онези, които помня. Затова където и да отида, казвам на

новите си приятели — бързо, да направим това, да направим онова, да направим сума неща, дълъг списък, за да ме помниш, когато си замина, и аз теб да те помня и да си казвам — ето това беше приятел. Така че да почваме. Ти гониш!“

И Джо хукна да бяга.

Тичах след него и се смеех — нима не беше глупаво да гоня някакво момче, напълно непознато само преди пет минути? Тичахме сигурно цяла миля по дългия летен плаж, преди да ме остави да го хвана. Вече си мислех дали да не го понабия, задето ме бе накарал да тичам толкова много просто така, неясно защо, дявол знае защо! Но когато тупнахме на земята и го приковах долу, той просто ми дъхна в лицето и аз отскочих, тръснах глава, седнах и го зяпнах, сякаш бях бръкнал с мокри пръсти в контакта. Той се разсмя, като ме видя как седя в недоумение, и рече: „Тим, *ще бъдем приятели*“.

Нали знаеш противните дълги студове в Ирландия? Е, през онази седмица, когато станах на дванайсет, бе лято всеки един от седемте дни, посочени от Джо като последни. Вървахме по брега — и само толкова, просто си бяхме на брега, издигахме замъци и се катерехме по хълмовете, за да играем на война. Намерихме една стара кръгла кула и с викове тичахме из нея. Но най-много вървахме, прегърнати през рамо като сиамски близнаци, които не можеш да разделиш нито с нож, нито с мълния. Аз вдишвах, той издишваше. После той вдишваше и аз му припявах. Разговаряхме до късно вечер на плажа, докато родителите ни не идваха да търсят изгубените си деца, намерили нещо, което сами не разбираха. Примамен у тях, аз спях до него, или той до мен, приказвахме си и се смеехме, Господи, смеехме се до сутринта. После отново излизахме навън и се смеехме с пълна сила, докато не падахме на земята. И се намирахме проснати, развеселени, със затворени очи, хванали се един друг и треперещи, а смехът ни скачаше като гонещи се сребърни пъстърви. Господи, къпех се в смеха му и той в моя, докато не оставахме без сили, сякаш любовта ни бе изтощила съвсем. Дишахме тежко като кутрета в горещо лято, насмели се до припадък и сънени от приятелство. И през цялата седмица времето бе синьо и златно, без облаци, без дъжд, с ветреца, който миришеше на ябълки... не, това бе не вятър, а дъхът на онова момче.

Много след това ми мина през ума — ако старец успее отново да се потопи в онзи летен извор, в струята дихание от неговите ноздри и

уста, да се освободи от тежестта на годините, да бъде отново млад, как би могла плътта да устои на подобна съблазън?

Но смехът изчезна и момчето изчезна, превърна се в мъж, изгубен някъде по света, а ето че аз, цели два живота по-късно, говоря за първи път за него. А и на кого да разказвам? От онази седмица на дванайсетия ми рожден ден и подаръка на приятелството му до днес на кого можех да разкажа за онзи бряг и лято, за това как вървахме заедно, сплели ръце и души, и животът изглеждаше съвършен като буквата О — страхотен огромен кръг от чудесно време и весели разговори, и не се съмнявахме нито за миг, че ще живеем вечно, никога не ще умрем и ще бъдем добри приятели.

А в края на седмицата той си тръгна.

Бе мъдър за годините си. Не каза довиждане. Съвсем изведнъж каруцата им изчезна.

Крещях по брега. Видях в далечината каруцата им да се скрива зад един хълм. И тогава мъдростта му ми заговори. Недей да хващаш. Пусни. А сега плачи, каза ми моята собствена мъдрост. И аз плаках.

Плаках три дни и на четвъртия утихнах. Много месеци не отидох на брега. И през всички години след това нито веднъж не изпитах подобно нещо. Живях добре, имах чудна жена, добри деца и теб, момче, и теб, Том. Но едно е сигурно, както е сигурно това, че сега съм тук — никога повече не съм бил толкова неистов, безумен и див. Никога не съм се напивал толкова. Никога не съм плакал тъй безутешно. Защо, Том? Защо ти разказвам това, и какво бе то? Защо се връщам в онези далечни невинни времена, когато си нямах никого и не знаех нищо? Как така го помня, когато всичко друго се изплъзва от паметта? Защо, прости ми, Господи, ми се случва да не мога да си спомня лицето на баба ти, а неговото на брега на морето е толкова живо пред очите ми? Защо отново виждам как двамата падаме и земята се пресяга да приеме младите буйни жребчета, подлудени от толкова много сладка трева и дни, които никога не свършват?

Старецът замълча. След известно време добави:

— Казват, че тайната на мъдростта е в премълчаното. Няма да кажа нищо повече. Даже не знам защо ти разказах всичко това.

— Аз знам — рече лежащият в тъмното Том.

— Наистина ли, момко? — попита старецът. — Е, кажи ми.
Някой ден.

— Да, някой ден ще го направя.

Заслушаха как дъждът докосва прозорците.

— Щастлив ли си, Том.

— Вече ме питахте, сър.

— Пак те питам. Щастлив ли си?

— Да.

Мълчание.

— Лято ли е на брега, Том? Това ли са вълшебните седем дни?
Пиян ли си?

Том дълго не отговори. После каза само: „Дядо“ и кимна веднъж.

Старецът се облегна в креслото. Можеше да каже — това ще отmine. Или — това няма да продължи дълго. Можеше да каже много неща. Вместо това каза:

— Том?

— Сър?

— Ох, Господи! — внезапно извика старецът. — Христе, Боже всемогъщи! По дяволите! — Млъкна и задиша по-спокойно. — Ама че луда нощ. Просто трябваше да изкрещя за последно. Трябваше, момче.
Накрая заспаха под бързо барабанящия дъжд.

На зазоряване старецът се облече тихо, взе чантата си и се наведе да докосне с длан бузата на младежа.

— Сбогом, Том — прошепна му.

Слезе по тъмното стълбище към неспиращия дъжд и се сблъска с приятеля на Том, седнал на последното стъпало.

— Франк! Да не би да си прекарал тук *цялата нощ*?

— Не, не, господин Кели — бързо отвърна Франк. — Нощувах у един приятел.

Старецът погледна към тъмното стълбище, сякаш можеше да види топлатата стая и спящия Том.

— А...! — Нещо като ръмжене се надигна в гърлото му и затихна.

Пристъпи неловко от крак на крак и отново погледна към пламналата зора на лицето на младежа, нарисувал картината над камината в стаята горе.

— Проклетата нощ свърши — рече старецът. — Така че, ако ми направиш път...

— Сър.

Старецът слезе още едно стъпало и изведнъж избухна:

— Виж какво! Нараниш ли Том по какъвто и да било начин, кълна се в Бога, ще ти счупя гръбнака! Чу ли ме?

— Не се безпокойте. — Франк му протегна ръка.

Старецът я погледна, сякаш за пръв път виждаше протегнатата ръка. Въздъхна.

— Ох, дявол да го вземе, Франк, приятелю на Том, толкова си млад, че чак очите ме болят. Махни се от пътя ми!

Стиснаха си ръце.

— Господи, ама че силна хватка — изненада се старецът.

И изчезна, сякаш дъждът го отнесе.

Младежът затвори вратата след себе си и остана за момент загледан в приятеля си в леглото. Накрая се наведе над него и сякаш някакъв инстинкт поведе ръката му точно до мястото, докоснато преди по-малко от пет минути от дланта на стареца. Погали лятната буза.

В съня си Том се усмихна с усмивката на бащата на баща си и повика насън стареца по име.

Повика го два пъти.

И заспа спокойно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.